

kan i det hele taget paa et enkelt Punkt nær slutte mig til den Motivering, som gennem de Finanslovsforslaget ledsagende Anmærkninger er fremsat fra Landsbrugsministerens Side, og der er jo heller ikke af Finansudvalget stillet nogen Ændring, men der er omtalt et Samraad, som har været ført med Ministeren angaaende denne Sag, og det er til enkelte af disse Poster, at jeg ogsaa ønsker at knytte et Par Bemærkninger. Med Hensyn til det første Punkt, Anvendelsen af en Del af Bevillingen til Indkøb af Yorkshire-Svin, tror jeg, at alle ere enige om at finde dette rigtigt, men maaske maa jeg allerede her omtale, at jeg tror, at Avlscentre for Svin, hvor betydningsfulde de end kunne være, ville blive temmelig kostbare at opretholde for Fremtiden, alene ved det private Initiativ. Det er fuldstændig rigtigt, at til at begynde med er det kostbareste dette at faa indkøbt de værdifulde Yorkshire-Svin fra England, men naar man er over dette, saa er det i alt Fald min Mening, at det vil blive Avlscentre af Landsvin, som det vil blive noget kostbart at holde. Sagen er den, at det, der er Maalet med disse Avlscentre, er at parre de store forædlede Yorkshire-Svin med det mere grove, danske Landsvin, og at det derved skulde fremkomme et fortrinligt Afkom til Slagteribrug, men netop derved vil der blive vanskelige Afsætningsforhold for et enkelt Køn inden for de bestemte Avlscentre, idet der ikke vil blive særlig Brug for de Handyr, som tillægges i Centret for Landsvin, fordi de ikke egne sig til Slagteribrug, og jeg tror derfor, at det vil blive vanskeligt for dem, der ligge inde med Avlscentre, at sælge deres Dyr af Hankøn til videre høje Priser, og noget lignende vil gøre sig gældende lige over for de overskydende Hundyr af Yorkshire-Racen, hvorfra Handyrene skulde udgaa. Jeg peger paa dette, fordi jeg tror, at skal det fortsættes ret mange Aar, vil der sikkert blive stillet Krav om ogsaa at støtte disse. Dersom det viser sig, at være en formaalstjenlig Udvikling af Husdyravlen paa dette Omraade, saa vil der sikkert blive krævet Bidrag ogsaa til at holde disse oppe. Med Hensyn til det, som er det væsentligste: Avlscentre for Kvæg, er der jo plejet Samraad, og det synes, at der er opnaaet Enighed om at nedsætte de mindste Præmiers Størrelse til 1,000 Kroner. Dette kan jeg for mit Vedkommende meget godt tiltræde; jeg finder det i Grunden meget naturligt, at de nedsættes lidt, og det vilde maaske være rigtigt, at Maksimal-

grænsen for disse Beløb blev noget nedsat. Ingen ved rigtig endnu, hvilke Konsekvenser den ny Ordning vil medføre, eller hvilken Udstrækning i det hele taget denne Bestemmelse vil kunne faa. I Anmærkningerne er man gaaet ud fra, at der i hele Landet sandsynligvis vil kunne anerkendes 14—15 Besætninger. Disse ville saa fordele sig mellem jydsk Malkekvg og rødt dansk Malkekvg, og maaske der ogsaa er tænkt paa, at der mellem det jydsk Kvæg oprettes Avlscentre for Fedekvg — det ved jeg ikke. Men hvis man tænker sig Bidraget fordelt mellem Jylland og Øerne, omtrent med Halvdelen til hver, vil der altsaa blive 7—8 Præmier for det røde danske Kvæg. Heraf ville sandsynligvis nogle gaa til Lolland-Falster, hvor der er udmærkede Kvægstammer, og nogle til Sjælland, og jeg kan ikke tænke mig, at det vil blive mere end en 3—4 Præmier, som tildeles Fyn. Det er ikke, fordi jeg er Fynbo, at jeg siger dette, men jeg tror, at enhver vil erkende, at det røde danske Malkekvg har sit Hjemsted paa Fyn. Naar vi saa igen tænke os Præmierne fordelte mellem større og mindre Besætninger, har jeg den Opfattelse, at det vil blive noget vanskeligt at udpege 2—3 Besætninger som de absolut bedste. Sagen er jo den, at der paa Fyn findes mange meget gamle Stambesætninger, og at der fra disse er udgaaet en hel Del, som nu er i Opmarsch, og jeg antager — hvad jeg ogsaa ved har fundet Udtryk i Samtaler mellem Landmænd ovre paa Fyn — at det meget godt kunde tænkes, at der tildeles en Belønning for Familiestammer inden for en Besætning, selv om ikke hele Besætningen kunde opnaa Rang som Avlscentrum. Selvfølgelig maa jo Bedømmelsen være baseret paa Stambogsføring og Kontrol i det hele taget. Jeg mener derfor, at det maaske kunde være hensigtsmæssigt ikke at drage Grænsen alt for højt opad, idet det maaske kunde vise sig, at der virkelig var meget, der fortjente Anerkendelse, og som det dog var ønskeligt inden for en rimelig Grænse at kunne belønne. — Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, Spørgsmaalet om en Begrænsning af Præmieringen i Tid, skal jeg ikke trætte med Gentagelser. Jeg kan fuldt ud slutte mig til den Motivering, som blev given af det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Reventlow) og af det ærede Medlem for Nyborg (N. Jensen). Jeg tror, at de Herrer, som have talt for en absolut Begrænsning til 3—4 eller 5 Aar, noget have forvekslet det almindelige Præmierings-